

IN MARI VIA CUA

UNIWERSYTET GDAŃSKI
WYDZIAŁ CHEMII

Pracownia studencka
Katedra Analizy Środowiska

Instrukcja do ćwiczeń laboratoryjnych

Ćwiczenie nr 4

**KWAŚNE DESZCZE – OCENA WPLYWU
NA MATERIAŁY BUDOWLANE**

Chemia Środowiska

Gdańsk, 2022

1. CZEŚĆ TEORETYCZNA

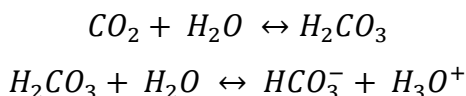
1.1. Opad atmosferyczny

W meteorologii, każdy (ciekły lub stały) produkt kondensacji pary wodnej obecnej w atmosferze, opadający na powierzchnię Ziemi w wyniku grawitacji, nazywa się **opadem atmosferycznym** a jego forma (deszcz, mżawka, śnieg, grad lub mgła) zależy głównie od szerokości geograficznej i pory roku.

Każda postać opadu atmosferycznego opadając grawitacyjnie na powierzchnię Ziemi może usuwać nagromadzone w atmosferze zanieczyszczenia emitowane zarówno ze źródeł naturalnych jak i antropogenicznych. Proces wymywania zanieczyszczeń wraz z opadem atmosferycznym nosi nazwę **depozycji mokrej**. Usuwanie z atmosfery nagromadzonych indywidualów (takich jak: gazy, pyły, aerozole) może następować poprzez włączanie zanieczyszczeń do kropelek wody już na etapie tworzenia chmury (kondensacja pary wodnej), gdzie mogą one ulegać dalszym przemianom, wówczas określa się to jako wymywanie zanieczyszczeń z chmury, natomiast wypłukiwanie zanieczyszczeń poniżej chmury odnosi się do sytuacji, gdy zanieczyszczenia usuwane są przez opad poniżej chmury. Zanieczyszczenia mogą również osiadać na podłożu samoistnie i wówczas jest to określane mianem **depozycji suchej**.

1.2. Powstawanie kwaśnego opadu atmosferycznego

W warunkach naturalnych, w atmosferze pozbawionej zanieczyszczeń pochodzenia antropogenicznego, opad atmosferyczny jest słabo kwasowy ze względu na rozpuszczony w nim ditlenek węgla (CO_2) (rozpuszczony CO_2 jest słabym kwasem, którego wodny roztwór pozostający w równowadze z niezanieczyszczonym powietrzem atmosferycznym ma $\text{pH} = 5,7$).

Opad, którego pH jest niższe od tej wartości określa się jako **kwaśny opad atmosferyczny**. Z racji tego, iż dominującą formą opadu atmosferycznego jest deszcz, przyjęło się nazywać tego typu opad mianem „kwaśnych deszczy”.

Największy udział w powstawaniu kwaśnych opadów atmosferycznych, powodujących zakwaszenie środowiska, ma antropogeniczna emisja tlenków siarki (SO_x), tlenków azotu (NO_x), jak również siarkowodoru (H_2S), ditlenku węgla (CO_2) i chlorowodoru (HCl), dominująca głównie na obszarach silnie uprzemysłowionych. Podstawowym źródłem emisji dwutlenku siarki jest energetyczne spalanie paliw kopalnych, głównie stałych takich jak węgiel kamienny i brunatny, zanieczyszczonych siarką. Zawartość siarki w węglu jest zróżnicowana i mieści się

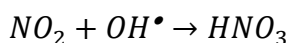
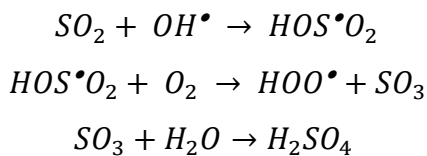
w zakresie od 0,1% do ponad 11% wag. Siarka w węglu występuje zarówno w formie **połączeń organicznych**, jak i w postaci mineralnej (**połączenia nieorganiczne**).

W substancji mineralnej można wyróżnić siarkę:

- siarczkową (S^{2-}) - głównie siarczki FeS_2 (piryt, markazyt), siarka pirytowa w takich węglach o średniej i dużej zawartości siarki stanowi ponad 50% siarki całkowitej;
- siarczanową (SO_4^{2-}) - w mniejszych ilościach, zazwyczaj jako siarczan(VI) wapnia(II) i siarczan(VI) żelaza(II), są produktami utlenienia disiarczków żelaza do siarczanów;
- elementarną (S) - występuje bardzo rzadko, prawdopodobnie jako wynik procesów wietrzenia, tworzy białe naloty w szczelinach i pęknięciach pokładów węglowych.

Siarka organiczna w węglu występuje w postaci aromatycznych i alifatycznych tioli (-SH), sulfidów (-S-) i disulfidów (-S-S-) oraz związków heterocyklicznych takich jak tiofen (C_4H_4S), benzotiofen i dibenzotiofen i ich pochodnych, głównie metylowych. Głównym nośnikiem siarki w węglach jest siarka pirytowa oraz siarka organiczna. Fizyczne metody wzbogacania węgla pozwalają na usunięcie 40-90 % siarki nieorganicznej. Nie jest to jednak możliwe w przypadku siarki organicznej, która z substancją węglową jest związana chemicznie. Tlenki azotu również mają swój udział w kwaśnych opadach atmosferycznych, natomiast jest on mniej istotny. Ich głównym źródłem jest transport, a także spalanie biomasy i wyładowania atmosferyczne.

Kwaśny opad atmosferyczny wyraża się jako suma opadu mokrego, czyli tzw. depozycji mokrej oraz depozycji suchej, obejmującej proces adsorpcji kwaśnych składników gazowych atmosfery na powierzchni podłoża. Kwasowość opadu atmosferycznego powodowana jest powstawaniem silnych kwasów nieorganicznych, jak: siarkowy(VI) (H_2SO_4), czy azotowy(V) (HNO_3), w szeregu reakcji chemicznych wprowadzanych do atmosfery tlenków niemetali z wodą i gazowymi składnikami powietrza.

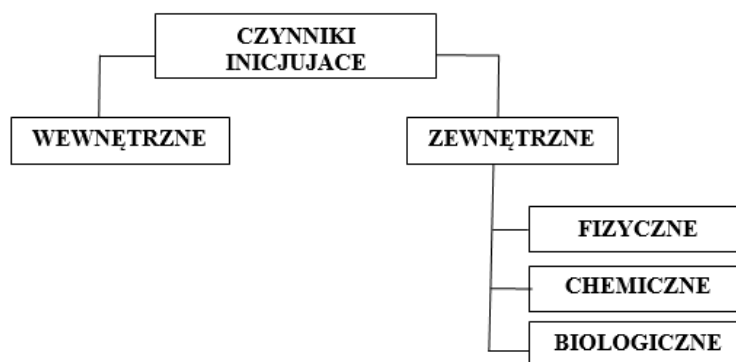

Powstające kwasy wraz z parami kwasu chlorowodorowego (HCl) w wyniku depozycji mokrej opadają w postaci kwaśnych deszczy.

1.3. Niszczący wpływ czynników środowiskowych na materiały budowlane

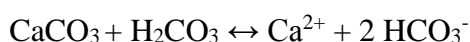
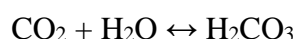
Każda konstrukcja budowlana w okresie swojego istnienia jest narażona na szereg czynników niszczących, które mogą doprowadzić do zmniejszenia użyteczności jej elementów i materiałów do takiego stopnia, że konstrukcja nie będzie w stanie spełniać podstawowych wymagań dotyczących użyteczności przed upływem projektowanego czasu eksploatacji obiektu. Zjawisko niszczenia materiałów stosowanych w budownictwie przebiegało w niewielkim stopniu do czasu rewolucji przemysłowej (XIX w.), w wyniku której znacznie zwiększyła się emisja gazowych zanieczyszczeń, na skutek spalania dużych ilości stałych i ciekłych paliw. Deterioracja skalnych materiałów budowlanych jest procesem powodującym pogorszenie ich jakości i trwałości w stopniu wymagającym zabiegów naprawczych.

Naturalnym procesem powodującym niszczenie surowców mineralnych użytych jako elementy budowlane jest wietrzenie. Istnieje wiele czynników, które są przyczyną stopniowego pogarszania się własności zastosowanych materiałów budowlanych i niszczenia obiektów zabytkowych, determinują one mechanizm i tempo wietrzenia. Jak pokazano na Rys. 1 wyróżniamy czynniki wewnętrzne obejmujące strukturę, skład chemiczny i mineralny materiałów budowlanych oraz czynniki zewnętrzne, które z kolei można podzielić na fizyczne (mechaniczne), chemiczne oraz biologiczne. **Wietrzenie mechanicznie** skutkuje zmianami fizycznymi, czyli rozpadem. Powodować je mogą następujące czynniki: czas, grawitacja, temperatura, ciśnienie, forma opadu atmosferycznego. Czynniki biologiczne prowadzące do wietrzenia mineralnych materiałów budowlanych obejmują bogactwo różnorodnych mikroorganizmów, roślin i zwierząt. Natomiast **wietrzenie chemiczne** doprowadza do zmian chemicznych, czyli rozkładu. Podstawowym czynnikiem oddziałującym jest tutaj woda opadowa, wsiąkająca w głąb materiału budowlanego i zmieniająca jego skład chemiczny. Ten rodzaj wietrzenia zachodzi na skutek **rozpuszczania** (solucji), **utleniania** (oksydacji), **uwodnienia** (hydratacji), karbonizacji lub **hydrolizy**.

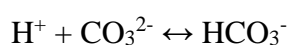

Rysunek 1. Podział czynników powodujących wietrzenie skalnych materiałów budowlanych

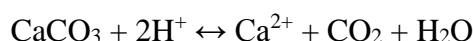
Skład najbardziej powszechnych materiałów budowlanych obejmujących marmur, wapień i piaskowiec oraz zaprawy murarskiej stanowią głównie węglany wapnia i magnezu. Jednym z procesów chemicznych, prowadzących do powolnej destrukcji materiałów konstrukcyjnych jest rozpuszczanie węglanu wapnia pod wpływem wody oraz dwutlenku węgla wg poniższych równań reakcji:

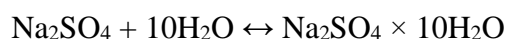
Dysocjacja obecnych w opadzie atmosferycznym kwasów (m.in. siarkowego i azotowego) jest źródłem jonów wodorowych (kationów oksoniowych), które ulegają reakcji z jonami węglanowymi.

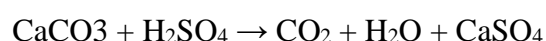
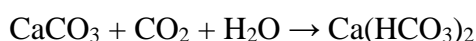
W tym samym czasie zachodzi również proces przejścia jonów wapnia do roztworu zgodnie z przedstawionymi schematami reakcji:

Woda stanowi jedno z największych zagrożeń dla materiałów budowlanych. Budynki są niszczone przez wody opadowe (deszcz, śnieg, grad), gruntowe oraz skondensowaną w ich wnętrzu parę wodną. Dodatkowym czynnikiem destrukcyjnym są zanieczyszczenia wód w postaci soli i kwasów (szczególnie w pobliżu ośrodków przemysłowych). Nagromadzone sole przyczyniają się do wystąpienia w murach stref wilgotnych. Odwracalne przyjmowanie i oddawanie wody najczęściej przebiega ze zmianami objętości krystalizujących soli, co prowadzi do niszczenia powierzchni, jak również do zmniejszenia wytrzymałości mechanicznej. Najgroźniejszą solą dla materiałów budowlanych jest siarczan(VI) sodu (Na_2SO_4), który wraz ze zmianą stopnia uwodnienia zmienia objętość. Zjawisko to jest groźniejsze niż zamarzanie i topnienie wody zimą.

Woda zawarta w surowcach budowlanych inicjuje ich niszczenie chemiczne, fizyczne oraz biologiczne, przy czym czynniki chemiczne i biologiczne nie wywołują procesów destrukcyjnych w murach suchych, dlatego bardzo ważne jest osuszenie budynków nadmiernie zawilgoconych. Niszczące działanie wody na składniki materiałów budowlanych jest spowodowane ich rozpuszczaniem, pęcznieniem, wymywaniem, a także rozkładem chemicznym i fizycznym. Przemiany w strukturze materiałów budowlanych, spowodowane działaniem wody zostały przedstawione w postaci równań chemicznych:

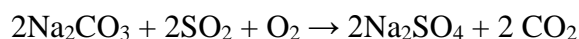
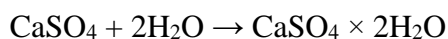
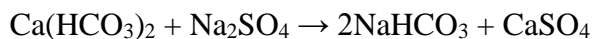

(mokra depozycja)

(wykwity gipsowe)

(mokra depozycja)

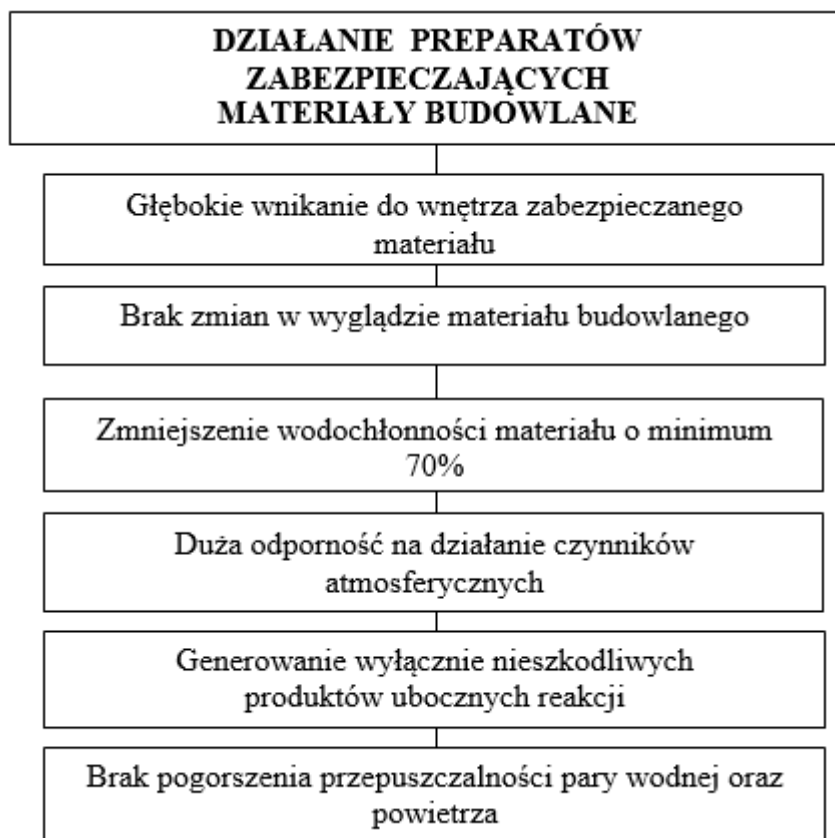
(sucha depozycja)

Istotnym procesem, prowadzącym do stopniowego niszczenia materiałów budowlanych oraz zachodzącym pomiędzy ich powierzchnią i środowiskiem zewnętrznym jest korozja. Zależnie od rodzaju materiału dominujące procesy mają charakter reakcji chemicznych (powstają łatwo rozpuszczalne związki niemające właściwości adhezyjnych lub trudno rozpuszczalne sole, które podczas krystalizacji zwiększają swoją objętość), procesów elektrochemicznych, mikrobiologicznych lub fizycznych (przemiany fazowe; uszkodzenia pod wpływem promieniowania; rozpuszczanie i wymywanie rozpuszczonych składników). Skutki procesów korozyjnych obejmują:

- zmniejszenie wytrzymałości mechanicznej,
- zarysowania i pękanie,
- rozpuszczanie się materiału,
- utworzenie się „wykwitów” na powierzchni,
- zmiana połysku i barwy.

1.4. Środki zabezpieczające materiały budowlane

W obliczu tak ważnego problemu, jakim jest niszczenie materiałów budowlanych, należy stosować odpowiednie środki zabezpieczające, które spowolnią działanie czynników destrukcyjnych. Kryteria działania preparatów chemicznych stosowanych w celu zwiększenia odporności materiałów konstrukcyjnych na czynniki zewnętrzne zostały zestawione na Rysunku 2.

Rysunek 2. Kryteria działania środków zabezpieczających materiały budowlane

Do najczęściej stosowanych środków ochrony materiałów konstrukcyjnych zaliczmy:

1. Związki nieorganiczne:

- fluorokrzemiany
- stężony roztwór szkła wodnego (Na_2SiO_3)
- roztwór $\text{Ba}(\text{OH})_2$

2. Związki organiczne:

- woski
- mydła metaliczne
- związki krzemoorganiczne
- polimery (polimetakrylan metylu, polichlorek winylu, żywice mocznikowe i formaldehydowe)

Spośród ww. preparatów i związków chemicznych wykorzystywanych do ochrony materiałów budowlanych substancje nieorganiczne (fluorokrzemiany, szkło wodne, wodorotlenek baru) charakteryzują się dużymi wartościami kątów zwilżania, co wpływa niekorzystnie na ich zdolność do wnikania wewnątrz zabezpieczanego materiału. Ponadto zastosowanie szkła wodnego jako środka

zabezpieczającego zostało ograniczone z uwagi na możliwość reakcji z dwutlenkiem węgla zawartym w powietrzu i wytwarzaniem węglanów(IV) metali alkalicznych. W coraz mniejszym stopniu wykorzystuje się również mydła metaliczne, ponieważ wykazują one słabą penetrację materiału oraz niską przepuszczalność pary wodnej. Ich zastosowanie może spowodować zjawisko odparzenia, polegające na gromadzeniu się pary wodnej pod warstwą zabezpieczającą, co w konsekwencji (w wyższej temperaturze) skutkuje powstawaniem wybrzuszeń oraz pęknięć na powierzchni materiału zabezpieczanego. Zbliżone do mydeł metalicznych właściwości ochronne posiadają polimery organiczne, co stanowi o ich rzadkim zastosowaniu w ochronie materiałów budowlanych. Zdecydowanie najczęściej wykorzystywanymi środkami ochronnymi materiałów są preparaty stworzone na bazie związków krzemooorganicznych. Wykazują one szereg odpowiednich właściwości, które wynikają z ich struktury oraz energii wiązania siloksanowego (-Si-O-Si-), która jest ponad trzy razy większa od wartości energii wiązania C-C i wynosi 335 J/mol.

Właściwości preparatów zawierających związki krzemooorganiczne obejmują:

- odporność mechaniczną (właściwości smarne),
- odporność chemiczną (trwałość w obecności roztworów kwasów, zasad oraz niektórych rozpuszczalników organicznych),
- odporność cieplną (zakres temperatur: 50 °C - 250 °C),
- odporność na starzenie (niezmiennosc właściwości pod wpływem promieniowania UV),
- hydrofobowość (obniżenie wodochłonności zabezpieczanego materiału),
- adhezyjność (zwiększenie przyczepności do powierzchni materiału budowlanego),
- trwałość (niezmiennosc wyglądu materiału zabezpieczanego w miarę upływu czasu).

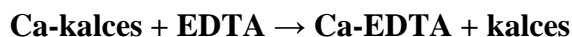
Związki krzemooorganiczne są powszechnie stosowane do hydrofobizacji materiałów konstrukcyjnych, ponieważ zapobiegają wnikaniu wody w głąb struktury zabezpieczanego materiału. Spośród nich można wyróżnić następujące grupy: silikoniany organiczne, alkoksylany, oligomery oraz żywice silikonowe.

1.5. Kompleksometryczne oznaczanie stężenia wapnia – metoda wersenianowa

Po dodaniu do wody zawierającej zarówno jony wapnia jak i magnezu wersenianu sodowego najpierw zachodzi reakcja między wersenianem a wapniem. Oznaczenie zawartości wapnia w wodzie może być wykonane bezpośrednio, jeżeli jej próbka osiągnie odpowiednio wysokie pH, tak, że wystąpi prawie całkowite wytrącenie magnezu pod postacią wodorotlenku. Jednocześnie, używany jest wskaźnik, który reaguje tylko z jonami wapnia. Zmienia on swoje zabarwienie w momencie, gdy wszystkie jony wapnia przejdą w związek kompleksowy z wersenianem, przy pH próbki 12-13.

W oznaczeniu roztwór zawierający jony wapnia i magnezu miareczkuje się mianowanym roztworem EDTA w środowisku silnie zasadowym (pH 12-13) wobec kalcesu jako wskaźnika. Po zalkalizowaniu roztworu za pomocą KOH jony Mg^{2+} strącają się w postaci $Mg(OH)_2$ (osad może pozostać w roztworze). EDTA łącząc się z jonami wapnia wypiera wskaźnik z jego połączenia z wapniem – uwalnia się wolny wskaźnik o barwie fioletowej:

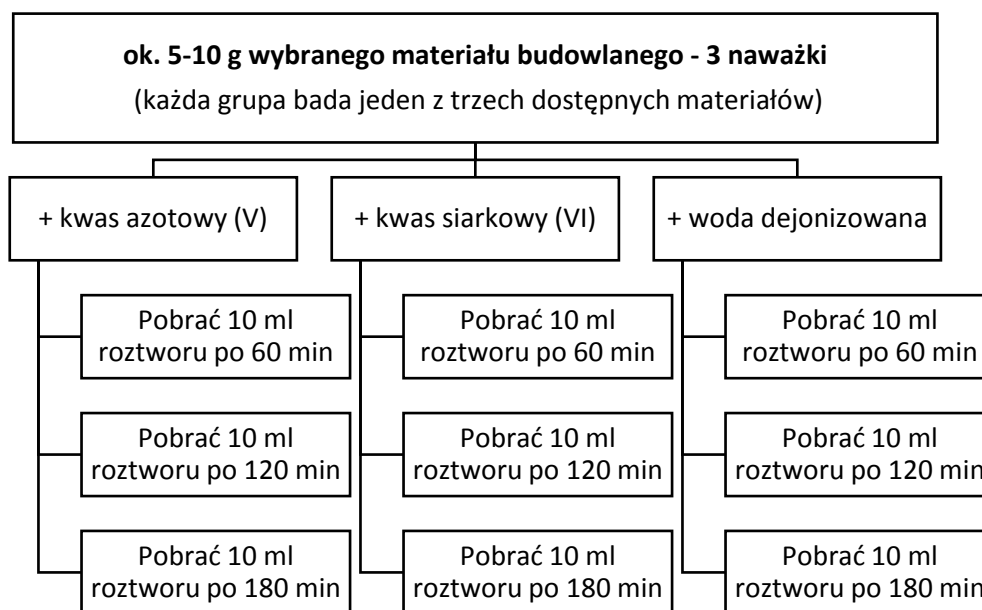
(barwa różowa)

(barwa niebieska)

2. WYKONANIE ĆWICZENIA

2.1. Trawienie wybranych materiałów budowlanych

1. Stosując wagę techniczną zważyć po trzy próbki wybranego materiału budowlanego (marmur, kreda lub zaprawa murarska). Każda podgrupa analizuje wpływ kwaśnego opadu na jeden z wyżej wymienionych materiałów.
2. Następnie, zważone materiały budowlane umieścić w trzech zlewkach i zalać 50 ml jednego z roztworów kwasów (siarkowego, azotowego) lub wody destylowanej (próbka kontrolna).
3. Po upływie odpowiednio: 60, 120 i 180 minut, z każdej zlewki pobrać za pomocą pipety miarowej próbkę roztworu o objętości 10 ml. Pobrane próbki umieścić w odpowiednio opisanych, czystych kolbach stożkowych a następnie przeprowadzić oznaczenie zawartości jonów wapnia wobec kalcesu (**postępować zgodnie z pkt. 2.3.2**).

Zestaw szkła i sprzętu laboratoryjnego:

- waga laboratoryjna techniczna
- zlewka szklana poj. 200 ml – 3 szt.
- kolba stożkowa poj. 250 ml – 3 szt.
- pipeta jednomiarowa poj. 10 ml – 3 szt. (do każdego roztworu oddzielna pipeta)
- wodny roztwór H₂SO₄ (pH=4,5)
- wodny roztwór HNO₃ (pH=4,5)

2.2. Badanie wpływu środków zabezpieczających na zmniejszenie szybkości destrukcji materiałów budowlanych

1. Stosując wagę techniczną zważyć sześć próbek wybranego materiału budowlanego (marmur, kreda lub zaprawa murarska). Każda podgrupa analizuje wpływ kwaśnego opadu na jeden z wyżej wymienionych materiałów. Następnie, trzy próbki przygotowanego materiału budowlanego powlec przy użyciu pędzelka wybranym przez prowadzącego ćwiczenia krzemooorganicznym środkiem zabezpieczającym (tetraetoksyilan, Funcosil SL, Funcosil SNL) i pozostawić na 24 godziny do wyschnięcia.
2. Następnie materiały budowlane pokryte środkiem zabezpieczającym i bez warstwy ochronnej (kontrola) umieścić w szklanych zlewkach o pojemności 200 ml. Do zlewek dodać 30 ml roztworu kwasu siarkowego, azotowego lub wody destylowanej. Próbki muszą być całkowicie zanurzone w roztworach. Próbki pozostawić na 7 dni przykryte folią aluminiową.
3. Po upływie tygodnia za pomocą pipety miarowej, z każdej zlewki pobrać próbkę roztworu o objętości 10 ml. Pobrane próbki umieścić w odpowiednio opisanych, czystych kolbach stożkowych, aby przeprowadzić oznaczenie zawartości jonów wapnia kompleksometrycznie wobec kalcesu (**postępować zgodnie z pkt. 2.3.2**).

Zestaw szkła i sprzętu laboratoryjnego:

- waga laboratoryjna techniczna
- zlewka szklana o poj. 200 ml – 6 szt.
- kolba stożkowa o poj. 250 ml – 6 szt.
- pipeta jednomiarowa o poj. 10 ml – 6 szt. (do każdego roztworu oddzielna pipeta)
- pędzelek – 1 szt.
- folia aluminiowa
- wodny roztwór H₂SO₄ (pH=4,5)
- wodny roztwór HNO₃ (pH=4,5)

2.3. Kompleksometryczne oznaczenie zawartości jonów wapnia

2.3.1. Oznaczenie miana przygotowanego roztworu wersenianu dwusodowego

1. Do kolby stożkowej o pojemności 250 ml dodać 10 ml wzorcowego roztworu wapnia
2. Następnie dodać 90 ml wody destylowanej, 20 ml roztworu trójetanoloaminy, 3 ml roztworu KOH oraz 0,1 g kalcesu.
3. Zawartość kolby dokładnie wymieszać a następnie miareczkować roztworem wersenianu dwusodowego aż do momentu zmiany barwy z różowej na niebieską.
4. Pod koniec miareczkowania (w momencie pojawienia się fioletowego zabarwienia) roztwór wersenianu dodawać ostrożnie, energicznie mieszając zawartość kolby po dodaniu każdej kropli
5. miano (k [mg Ca^{2+} /ml]) roztworu wersenianu względem jonów wapnia obliczyć wg wzoru:

$$k = \frac{4,01}{V}$$

gdzie:

4,01 - ilość mg Ca^{2+} zawarta w 10 ml roztworu CaCl_2 użytego do miareczkowania

V - objętość roztworu wersenianu zużyta do miareczkowania

Zestaw szkła i sprzętu laboratoryjnego:

- kolba stożkowa o poj. 250 ml – 1 szt.
- cylinder miarowy o poj.100 ml – 1 szt.
- pipeta o poj. 5, 10 ml
- biureta – 1 szt.
- roztwór wersenianu dwusodowego o stężeniu 0,01 M
- roztwór wzorcowy wapnia (0,01 M CaCl_2).
- 30% wodny roztwór trójetanoloaminy ($\text{N}(\text{CH}_2\text{CH}_2\text{OH})_3$)
- roztwór KOH, ok. 24 g/100 ml wody
- kalces, wskaźnik

2.3.2. Oznaczanie wapnia w roztworach po trawieniu próbek materiałów budowlanych

1. Do kolby stożkowej o poj. 250 ml zawierającej 10 ml badanego roztworu po trawieniu wybranego materiału budowlanego (próbki pobrane zgodnie z wytycznymi części 2.1. i 2.2. niniejszej instrukcji), dodać 90 ml wody destylowanej, a następnie 20 ml roztworu trójetanoloaminy (dodaje się, gdy w próbce znajdują się nadmierne ilości Fe, Al., Mn), 3 ml roztworu KOH oraz 0,1 g kalcesu.

2. Po dodaniu wszystkich wyżej wymienionych odczynników zawartość kolby dokładnie wymieszać a następnie miareczkować roztworem wersenianu dwusodowego aż do momentu zmiany barwy z różowej na niebieską.
3. Pod koniec miareczkowania (w momencie pojawienia się fioletowego zabarwienia) roztwór wersenianu dodawać ostrożnie, energicznie mieszając zawartość kolby po dodaniu każdej kropli.
4. Zawartość wapnia w próbce (X) wyrażoną w mg/l obliczamy według poniższego wzoru:

$$X = \frac{V_1 \times k \times 1000}{V_0}$$

gdzie:

V_1 - objętość roztworu wersenianu disodu zużytego do miareczkowania badanej próbki (ml)

k – miano roztworu wersenianu disodu (mg Ca^{2+} / ml)

V_0 - objętość badanej próbki (ml)

Zestaw szkła i sprzętu laboratoryjnego:

- kolba stożkowa o poj. 250 ml – 3 szt.
- cylinder miarowy o poj.100 ml – 1 szt.
- pipeta o poj. 5, 10 ml
- biureta – 1 szt.
- roztwór wersenianu dwusodowego o stężeniu 0,01 M
- roztwór wzorcowy wapnia (0,01 M CaCl_2).
- 30% wodny roztwór trójetanoloaminy ($\text{N}(\text{CH}_2\text{CH}_2\text{OH})_3$)
- roztwór KOH, ok. 24g/100 ml wody
- kalces, wskaźnik

Część eksperymentalną opracowano na podstawie skryptu Wachowski L., Kirszensztejn P. „Ćwiczenia z Podstaw Chemii Środowiska” pozycja 3 spisu literatury

3. LITERATURA

1. Peter O'Neill: Chemia środowiska. Warszawa, Wrocław: PWN, 1997.
2. Adam Bielański: Podstawy Chemii Nieorganicznej. T. 2. Warszawa: PWN, 2002.
3. Piotr Kirszensztejn, Lech Wachowski: *Ćwiczenia z podstaw chemii środowiska*. Poznań: Wydawnictwo naukowe UAM, 1999.
4. Hermanowicz I., Dojlido K., "Fizyczno-chemiczne badanie wody i ścieków", Wyd. Arkady, Warszawa 1999
5. Wykład: *Chemia w budownictwie*, dostęp on-line: wb.pb.edu.pl/download/Wyklad-Chemia-w-budownictwie-1.pdf.html

4. SPRAWOZDANIE

1. **Cel ćwiczenia** – opisanie głównego celu ćwiczenia i celów pobocznych (jeżeli występują)
2. **Część metodyczna** w formie mieszczącego się na jednej stronie schematu przedstawiającego najważniejsze etapy wykonanego eksperymentu umożliwiającego powtórzenie doświadczenia.
3. **Wyniki/ opracowanie wyników** - zebranie i zamieszczenie wszystkich uzyskanych na ćwiczeniu wyników i wykonywanych obliczeń*
  - po zakończeniu oznaczania jonów wapnia w próbkach materiałów budowlanych po trawieniu należy sporządzić wykres zależności zawartości jonów Ca^{2+} w funkcji czasu trwania procesu trawienia wybranego do badań materiału. Zanotować dokładnie spostrzeżenia
  - dla wyników zebranych dla wszystkich materiałów budowlanych (marmur, kreda i zaprawa murarska) ocenić i porównać skuteczność testowanych powłok zabezpieczających
4. **Dyskusja i podsumowanie** - odwołanie do celu ćwiczenia; podsumowanie ćwiczenia; interpretacja uzyskanych wyników doświadczeń w oparciu o posiadaną wiedzę; w razie potrzeby odwołanie się do danych literaturowych.
5. **Spis wykorzystanej literatury**

WYMAGANIA OGÓLNE:

- tekst powinien być wyjustowany; strony należy ponumerować
- wszystkie rysunki i tabele powinny zostać podpisane (tabele podpisujemy „nad tabelą”, rysunki „pod rysunkiem”) i powinny występować nawiązania do nich w tekście.
- *zamieścić obliczenia niezbędne do wykonania doświadczenia i opracowania wyników; w sytuacji, gdy wykonuje się kilka obliczeń wg tego samego schematu zamieścić jedno przykładowe obliczenie
- stosować jednostki wszędzie, gdzie jest to wymagane
- sprawozdanie należy oddać w ustalonym terminie

Zagadnienia teoretyczne: definicja kwaśnych deszczy; reakcje powstawania kwaśnych deszczy; procesy wietrzenia (mechaniczne, chemiczne); reakcje opisujące wpływ kwaśnych deszczy na materiały budowlane; środki ochrony materiałów konstrukcyjnych - jakie muszą posiadać cechy i jakie są ich rodzaje; metoda oznaczania wapnia w wodzie